

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

28 de povești de noapte bună

Scrise și culese de Brigitte Weninger

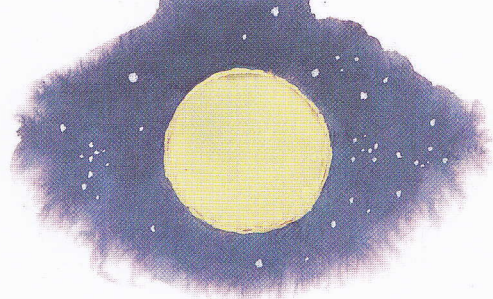
Ilustrații de Eve Tharlet

Traducere de Ana Mănescu

Respecta	1. Copiii din nori – de Bruno Hächler	13
	2. Clipește o dată, clipește de două ori... – de Hubert Flattinger	17
	3. Marco și cartea din pădure – de Karl Rühmann	21
	4. Piratul roșu – de Heinz Janisch	25
	5. Tati are o idee! – de Bernhard Costa	29
	6. Dacă tu nu ai fi... – de Karl Rühmann	33
	7. Ursul blănos – de Waltraud Egitz	37
	8. Trezirea – de Catherine Metzmeier	41
	9. Elefanțelul alb – de Heinz Janisch	45
	10. Petru și prunul – de Brigitte Weninger	49
	11. Cadoul lui Andrei – de Franz Noser	53
	12. Un cadou pentru Piccolo – de Ute Messner	57
	13. Șoarecele monstru – de Brigitte Weninger	61
	14. Astăzi e închis – de Jan C. Schliephack	65
	15. Teribilul Toby – de Karl Rühmann	69
	16. Reginald Neînfricatul – de Brigitte Weninger	73
	17. Marele Plescăitor – de Géraldine Elschner	77
	18. Pisica de pe scară – de Bruno Hächler	81
	19. Tigru din oglindă – de Peter Norden	85
	20. Pijamaua norocoasă – de Brigitte Weninger	89
	21. Zburătorul domn Zibrillo – de Heinz Janisch	93
	22. Un Croasant de îmbrățișat – de Géraldine Elschner	97
	23. O întrecere pe roți – de Bruno Hächler	101
	24. O plimbare în cer – de Brigitte Weninger	105
	25. Un secret de găină – de Karl Rühmann	109
	26. Sforăici – de Géraldine Elschner	113
	27. Cel mai cald culcuș din lume – de Géraldine Elschner	117
	28. O oaie, două oi, trei oi... – de Hubert Flattinger	121

În acea seară, îngerășul căzu ca un sac de cartofi din cer. Ursul bătrân îl ajută să se ridice.

— Of, ce neîndemânatic sunt! spuse îngerășul. Oare ce fac greșit?

— Poate că ești prea rapid, spuse ursul. Cred că păsările încetinesc un pic înainte să aterizeze.

— O să încerc asta mâine, zise îngerășul. Dar acum îmi vreau povestea. Și vreau să fie o... poveste cu nori. După aceea, trebuie să mă grăbesc să vizitez copilul.

— Hm, o poveste cu nori, spuse ursul. Da, cred că pot face asta. Și astfel începu ursul bătrân prima poveste.

Copiii din nori

de Bruno Hächler

Într-o zi luminoasă și senină de vară, Alina și fratele ei, Matei, se duceau să se joace. Săreau veseli, se înălțau pe vârfuri, țopăiau și râdeau. Busuioc, câinele lor blănos, alerga și se gudura printre picioarele lor.

— Uită-te la tumba mea, strigă Alina în timp ce se rostogolea prin iarbă.

— Faci tumba ca un cartof, o tachină fratele ei.

— Te prind eu, țipă ea fugind după el.

Obosiți de atâta joacă, cei doi se întinseră pe pajiște privind norii care pluteau pe lângă ei.

— Norul acela arată ca un crocodil, spuse Matei.

Avea dreptate, gura mare, dinții ascuțiți și coada erau ușor de observat. Alina era foarte surprinsă; norii erau plini de siluete:

Un purice, un șoarece, un melc în casă

Și un dromader, ar putea fi asta?

În plus, un dragon, și ăla era un gnu?

Ah, uite, e un elefant pe care-l văzu.

Alina și Matei rămaseră întinși unul lângă altul mult timp. Erau obosiți și li se închideau ochii. Adormiți, visele lor îi purtară în nori, unde plutiră și se învârtiră... și se învârtiră cu toate animalele din nori.

Labe de tigru și gheare de pisicuțe,

Porci și liliaci cu pălării drăguțe,

Atât de multe creaturi, atât de multe de privit.

Ăla-i cumva un cangur, care în pom s-a suit?

Apoi, un vânt puternic goni alți nori către ei, dar lor nu le era teamă, pentru că norii erau doar:

Troli, și năluci, și vrăjitoare slute,

Capete de monștri cu cusături urâte,

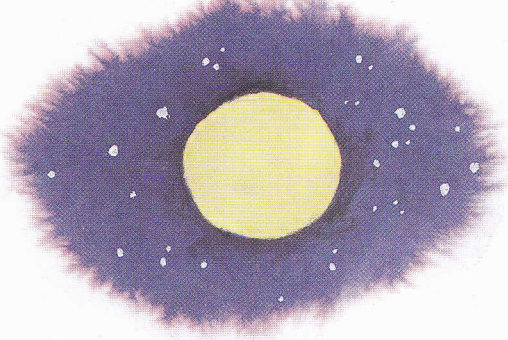
*Limbă de șarpe și ochi de țânțar mic,
Câte un lucru sălbatic și fantomatic.*

Pe amândoi îi cuprinse frica, apoi râseră. Nu era chiar atât de înfricoșător! Picături de ploaie începură să cadă dintr-odată pe nasul lor și pe obraji, pe gură și pe bărbie. Se foiră și chicotiră, dar ceva îi gâdila atât de tare, încât nu mai putură suporta măcar o clipă. Deschiseră ochii și văzură o față prietenoasă și blănoasă, cu o limbă lungă și udă.

— Ah, Busuioc, râseră ei și își îmbrățișară câinele. Mâine... mâine vom vizita din nou norii, iar tu vei veni cu noi!

— Aseară i-am spus copilului povestea cu norii, zise îngerușul ștergând pământul de pe pantalonii săi. Apoi, i-am șoptit cuvântul special, dar să stai treaz atâta timp e greu. Să adormi este însă ușor!

— Nu pentru mine, spuse ursul bătrân. Mă trezesc și când țipă un purice!

— Atunci știu exact povestea potrivită pentru tine, zise îngerușul.

— Adică o poveste cu țipat? întrebă ursul bătrân, tare surprins.

— Nu, zise îngerușul. Nu fi naiv, știu formula magică pentru adormit!

Și îngerușul spuse a doua poveste...

Clipește o dată, clipește de două ori...

de Hubert Flattinger

Clipește o dată, clipește de două ori
și închide ochii,
Noapte bună!

Acestea sunt cuvintele magice care te duc pe un tărâm minunat!
O cortină roșie ascunde intrarea. Stai puțin, cortina se înalță!
Uite, stai pe plajă, iar valurile mării scot sunete liniștitoare. Pescărușii dau târcoale pe cer. În nisip se află o găletușă și o lopată ca să te poți juca. Construiește un castel mare. Poți auzi trompetele cum anunță sosirea cavalerilor nobili? Sus, în turn, o prințesă face cu mâna. Acum, podul este coborât, și cavalerii ies călare. Sunt în căutare de o nouă aventură.

Undeva departe, urmele lor se pierd în nisip...

Clipește o dată, clipește de două ori
și închide ochii,
Marea ar putea fi acum o pajiște!

Vezi fluturii dansând în briză și pare că gândăceii poartă straie colorate ca să se urce pe iarba înaltă.

Albinele bâzâie printre flori!

Ca să vezi totul mai bine fă-te foarte mic... Dintr-odată, lumea este foarte mare. Iar acum, chiar și mai mare!

Iar pe acest tărâm minunat există mai multe lucruri, în afară de o mare și o pajiște.

Uite, curcubeie mici peste pahare pline cu suc de zmeură.

Pe acest tărâm minunat, razele de soare răsărit în zilele înnorate și nu există lacăte la uși.

Pe tărâmul minunat poți avea o mulțime de aventuri și nu trebuie să-ți fie niciodată frică. Poți să te joci cu un dragon sălbatic și să îl provoci la un concurs de suflat flăcări. Pe tărâmul minunat, acest lucru este normal.

Clipește o dată, clipește de două ori și închide ochii,
Acum aripi te vor purta deasupra tărâmului minunat.
Din înaltul cerului, lumea pare atât de diferită!
Uriașii sunt dintr-odată pitici. Ce zici, ai vrea să călărești pe ursul mare
prin tărâmul minunat?

Se poate să fie zăpadă, apoi, dintr-odată, pretutindeni răsar flori.

În lumina zilei, luna râde, iar diseară soarele va purta pijama.

Clipește o dată, clipește de două ori

și apoi poate... un căscat?

Tărâmul minunat este încă tare departe.

Este locul a o mie de vise dulci.

Imaginează-ți ceva!

Este atât de simplu.

Clipește o dată, clipește de două ori,

închide ochii

și noapte bună!

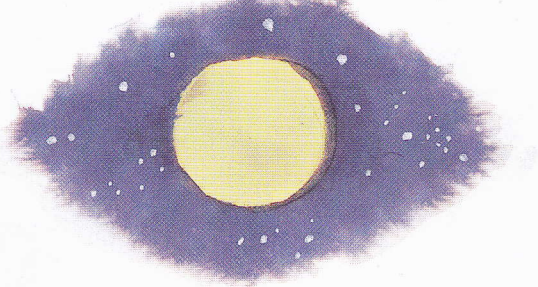
Acestea sunt cuvintele magice care te poartă
într-o călătorie pe tărâmul minunat.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

În acea seară, îngerășul zbură la fel de elegant ca un hipopotam prin cerul înstelat. TROSC-BUM! Ateriză direct pe un mușuroi de cârțiță.

— Nu spune nimic, nici măcar un cuvânt! bombăni îngerășul atunci când ursul îl ajută să se ridice. Niciun cuvânt! repetă îngerășul.

— Niciunul? Nici măcar o poveste? îl tachină ursul bătrân. Și ce îi vei spune copilului?

— Bine, fie. O poveste, oftă îngerășul. Dar trebuie să fie o cârțiță în poveste.

— Bun, o poveste cu cârțițe, încuviință ursul. Iar tu îmi poți spune despre misiunea ta.

— Bine, promise îngerășul, dar începe tu!

Și astfel ursul bătrân începu a treia poveste.

Marco și cartea din pădure

de Karl Rühmann

Marco, un mistreț mic, se plictisea teribil.

— Cred că mă voi duce să îmi vizitez prietenul broscoi! spuse el.

Porni de îndată către lac și începu să strige:

— Alooo... Broscoiule! Vrei să ne jucăm?

Dar broscoiul stătea întins pe marginea lacului, privind o foaie de hârtie.

— Nu mă deranja, te rog! spuse el. Am găsit o ilustrație și niște cuvinte scrise sub ea. E ceva despre o corabie.

Broscoiul era într-atât de ocupat cu ilustrația sa, încât Marco plecă și se duse la copacul unde dormea întotdeauna prietena sa, coțofana.

— Coțofană, strigă el. Haide jos să ne jucăm!

— Sunt ocupată! cârâi ea. Am găsit o ilustrație cu o pasăre frumos colorată numită papagal.

Și coțofana continuă să citească.

Marco începuse să se supere.

— Atunci o să mă duc să mă joc cu vulpița, spuse el.

Vulpița stătea în fața vizuinii sale cu același fel de hârtie colorată.

— Bună, vrei să ne jucăm? o întrebă Marco.

Însă vulpița spuse:

— Șșșș, citesc despre o insulă cu o comoară!

Marco era acum foarte supărat și plecă tropăind și bombănind:

— Cât de ridicol! Nimeni nu are timp, iar eu vreau să mă joc!

Lovi din nou cu piciorul în pământ. O cârțiță înălță capul și spuse:

— Hei, ce se întâmplă aici sus? Cine face toată zarva asta?

— De ce? întrebă Marco. Și tu citești?

— Da, spuse cârțița, imaginează-ți asta, am găsit o foaie de hârtie cu o ilustrație pe ea. E o ilustrație cu un bărbat care are un plasture pe ochi. Sunt și cuvinte sub ilustrație.

Cârțița dispăru din nou sub pământ.

Marco era și mai necăjit.